

Interjú Kari Györgyivel

Filmmúzeum

Forrás: Filmmúzeum

Megjelenés: 2001. 05. 18.

-Ezúttal egy különleges művészt mutatunk be önöknek: Kari Györgyit, akit emlékezetes karakterszerepei tettek népszerűvé legendás színházi előadásokban és persze jó néhány magyar filmben is.

- Lehet, hogy furcsa a kérdés, talán meg is fogsz rökönyödni, mért pont ezt kérdezem, de egyszerűen nem bírok magammal. Te szeretsz-e nőnek lenni?

- Hát valahol megrökönyödtem, ... de hát én ezen nem gondolkoztam, de valószínű, hogy nem szeretek nőnek lenni. Mert a férfiakat jobban tisztetem, többre tartom, bátrabbak, ők az élet urai, én szívesebben lennék férfi, azt hiszem. De viszont kényelmesebb nőnek lenni, ha olyan partnered van, aki szereti benned azt, hogy kiszolgáltattott vagy, hogy segíthet neked, mint például az én férjem.

- Színpadon jó nőnek lenni? Tehát ott az ember megéli azt, hogy én most egy női szerepet játszok remélem nem érted félre a kérdést..

- Nem.

- Tehát ott akkor jobban lehet használni?

- Persze, igen. Hát attól függ, hogy milyen nőt kell játszani, de az könnyebb, mert végül is szerepet könnyebb játszani, mert van eleje, vége, tudom, mi történik velem, de, meg ha általában magamról beszélhetek, ugyanannyi szép nőt játszottam, mint rondát, és így aztán szép nőnek lenni jó a színpadon, mert kifestik az embert és akkor..

- És odateszik? Mert nagyon azt érzem abból, amit mondasz, hogy szereted, hogyha megrendeznek, szereted, hogyha megmondják, hogy milyennek kell lenni, hogyha megcsinálják a sminkedet, kitalálnak, pedig azért...

- Nem, ha kitalálnak, azt nem. Illetve, hát igen kitalálhatnak, de annak úgyse tudok engedelmessé válni. Ez látszólag ellent mond, mert nagy szükségem van a segítségre, de van bennem egy alkalmatlanság arra hogy, bár színésznő vagyok, hogy más legyek, mint ami vagyok.

- Ez azt feltételezi, hogy nagyjából a szerepeidben is magadat adod, vagy játszod és nagyon nem is távolodik el a karakter egyik alakításodban sem, amilyen te magad vagy.

- Ez igaz. Nem távolodik el.

- Vannak még mindig olyan területek, amik belőled még nem játszódtak ki?

- Hát ez a darabtól függ. tehát, ha olyan szerencsém van, hogy a darab gazdagabb, mint ami eddig történt így filmben, vagy színházban velem, akkor persze. De ha csak annyi, mint amennyi már volt, akkor az nem okoz örömet. tehát, ezt persze nem lehet kiszámítani, mert az ember nem rendeli meg az íróját és a darabját sem, Ebből a szempontból kiszolgáltattott a

színész, hogy lesz-e annyi szerencséje, hogy többet kap, mint amit eddig csinált magából, vagy mélyebbre mehet, vagy meglepődik maga is azon, amire..

- Merthogy sok mindent megtanít egy-egy szerep.

- Igen.

- Kaposváron kezdted, főiskolai évek nélkül. Hogy keveredtél Kaposvárra?

- Nem vettek föl a főiskolára háromszor, aztán majd még kétszer nem, a kaposvári évek után sem és a felvételik közötti időszakban stúdiók tagja voltam, színészképző stúdiók tagja. Ott megismertem Koltay Jutkával, aki a Koltay Robi huga és ő mindennek ellenére, hogy én állandó visszautasításban részesültem, tőhát a főiskolától is, de ott a színészképző stúdióban is, tehát a 25. Színházban is és a KISZ Központi művészegyüttesben is, ő váltig hitt bennem. És egyszer, amikor a Kaposvári Színház felvételt hirdetett csoportos szereplőknek, ő írt egy levelet az én tudtom nélkül és az én beleegyezésem nélkül, titokban. Amikor megérkezett a felvételre a levél, a meghívás, akkor természetesen én nem mentem el, de a Jutka következetesen ragaszkodott a meggyőzéséhez és egy taxival erőszakkal elvitt a felvételre, ahol én nem produkáltam semmit, mert az a három kudarcélmény plusz az a kettő ami a stúdióban ért, az eléggé visszavetett engem amúgy sem nagy önbizalmamban és akkor már a traumától elég torz, 98 kilósan..

- 98?

- És azt rejtve, még nagyobbban, mert kabátban, csizmában tavasszal, hosszú szoknyában hát egy elég torz ember benyomását keltettem, és ott ült szemben velem hat férfi: Zsámbéki Gábor, Ascher, Gazdag, Hevesi András, Karnagy.. Hát nem tudom őt? És őt fiatal, ezek közül az Ascher gyönyörű, a Pauer Gyula gyönyörű..és..

- És rosszul érezted magad...

- Hát ... igen rosszul éreztem magam. És egyrészt nem is akartam felvételizni soha többet, sehova. De a Jutka úgy gondolta, hogy neki meg kell mentenie egy embert a színháznak. És ezt meg is tette. És ugyan én elkezdtem. Kérték az anyagot, hogy mondjak valamit, bármit. Megpróbáltam a Hölderlin Hyperionjából mondani egy részletet, amit a főiskolai felvételekre is vittem. Ez a mű egy ilyen verses próza, egy fiatalembernek az életben való csalódásáról, a szerelemben, az emberekben való csalódásáról szól, egy romantikus verses próza

- Azt akartam mondani, hogy nem véletlenül választottál azért egy romantikus művet.

- Igen, és úgy kezdődött, hogy az emberek eleinte növényi boldogságban éltek, majd felnőttek, és megérlelődtek, ettől kezdve folyamatosan erjedtek tovább... Idáig mondtam és akkor aztán elkezdtem sírni és nem mondtam semmit. És akkor a Pauer Gyula hozott egy pohár vizet, és a Zsámbéki Gábor meg azt mondta, hogy nagyon szépen köszöni, és ha majd megnyugodtam, akkor jövőre jöjtek újból, nagyon örültek, hogy itt voltam, és a viszontlátásra. Akkor én elindultam lefelé az étteremben, ahol várt a Jutka és a barátaim, és megjelent Ascher. Azt mondat, hogy ő nagyon meg volt elégedve azzal, amit produkáltam, mert ő ezt egy produkciónak ítéli, és ő ebből arra következtetett, hogy én egy nagyszerű színésze lennék a Kaposvári Színháznak, ha elfogadom a feltételeket, ami az lenne, hogy kevés fizetésért, az első két évben csak a Stúdióban játszhatnék főszerepeket, és aztán majd a nagyszínpadon is.

Mondta ezt ezek után, és azok után, hogy engem folyamatosan minden, mindenki elküldött. És azok után, hogy ott álltam 98 kilósan egy fekete posztókabátban és nem mondtam semmit. Na de azt is mondta, hogy ha kedvem van, akkor jöjjenek el most, hogy ne váljunk el, hanem menjünk föl a Gazdag Gyuszi lakására, ami itt van, közel a Fészek Klubhoz, és beszéljek magamról, hogy hogy telt a gyerekkorom, milyen iskolába jártam, mit csináltam az alatt a három év alatt, amíg nem vettem fel a főiskolára, és ha van kedvem, akkor mondjam végig ezt a Hyperion szöveget, vagy mondjak...

- De az se baj, ha nem..

- De az se baj, ha nem. Na de ehhez képest fölmentünk a Gyuszihoz, és ittam teát, ő leült egy hintaszékbe és kb. a három év felvételi anyagát, elejétől a végéig végigmondatta velem, szünet nélkül.. Az elején megitatott és aztán

- De akkor ezt már te jól álltad, mert érezted, hogy valaki bízik benned.

- Hát és hogy szeret...

- Sose kérdezted meg az Ashertől, hogy mit látott meg akkor a 98 kilóddal és a fekete posztókabátod alatt. Nem volt szükség megmagyarázni.

- Nem, nem tudom, valahogy egyébként érthetetlen. Nem az, hogy ő mit látott meg, hanem hogy ennyire szerette azt, amit a többiek annyira utáltak. Tehát nem az volt, hogy engem kirúgtak a főiskoláról, hanem odamentünk a Simon Zsuzsa tanárnőhöz, egy velem felvételiző fiú, akit nem hagyott nyugodni, hogy engem folyamatosan kirúgnak, és valahogy sose hallott, de valahogy úgy gondolta úgy látásból, hogy nem biztos, hogy az úgy van. És akkor azt mondta, hogy kérdezzük már meg a tanárnőt, ő veszi a bátorságot, menjek velem, s megkérdeztük. És szörnyű volt: a Simon Zsuzsa tanárnő azt mondta, hogy ő mióta felvételiztet ezen a főiskolán, nálam alkalmatlanabb jelentkezővel nem találkozott, mert én taszítom a színpadot.

- Ezek nagy szavak.

- Hát igen. Már nem él, nem.. De aki él, az a Gosztonyi János, aki a házunkban lakik, és eléggé szeretett és nagyon kedves volt hozzám, amikor a mamám, látva ezt a sok kudarcot felment hozzám, mert felvételiztetett a főiskolán, hogy hogy lehet ez, hogy ezt a lányt ennyire nem, amikor az iskolában mindig szavalóversenyt nyert, és akkor a Gosztonyi János is azt mondta, hogy minden másra, csak erre nem. És akkor ehhez képest ott van az Asher Tamás, aki akkor sztár volt, akiért az Állami áruház-ban szétverték a Vígszínházat, aki egy mitikus alak volt, vagy én nem is tudom, és akkor oda jön, és nem hogy azt mondja, hogy én jó vagyok, hanem elfogadom-e, ha megfelel nekem ez a feltétel, és nem tágít mellőlem, és akkor utána elvisz a Fiatal Művészek Klubjába, bemutatja az akkori avantgárdé művészeket, elvisz a Ganzba, ahol David Bowieről megy előadás, és..

- És kellett egy alternatív arc, figura, rezgésállapot?

-Én nem tudom

- Mi kellett neki, amit megérezett belőled, mert nyilván pont az tetszett meg neki, ami másoknak taszító volt..

- Azt tudom, hogy a Pogány Jutka, amikor végül Kaposvár, szóval amikor lementem az évadkezdésre, akkor odajött és azt mondta, hogy nem hisz a szemének, mert hogy hogy nézek én ki, mert hogy az Ascher nagyon sokat mesélt, mert az már egy létező, nagyon erős közösség volt és a Jutka vezetősínésznő volt, Ascher kedvence. És hogy az Ascher állítólag nagyon sokat mesélt rólam, hogy megismert egy ilyen, meg olyan lányt, és azt mondta a Pogány Jutka, hogy ő az alapján engem egy csodának képzelt. Szóval azt képzelte, hogy ide valami földre szállt szépség érkezik, és megjelent egy ilyen csúfság. De nem akart ő bántani ezzel, csak annyira, tehát olyan közéről nézett, mint az állatkertben a majmot, hogy ez hogy lehet, hogy valaki azt mondja, hogy ez annyira hát igen, hát ebben benne van az Ascher rajongása is.

- És mikor váltak feleslegesé ezek után a ♦bánatkilók♦? Gondolom, hogy elég hamar leadtad, ahogy a munkádat megkaptad.

-Nem, a nyolc év alatt.

- A kamerák mit jelentettek?

- Igen. Hát a film az mindig szeretett engem, bár soha nem annyira, mint mondjuk a velem mostohán bánó színházban. Tehát akkora szerepet nem kaptam filmen, mint színházban, de mindig, folyamatosan kaptam szerepet.

- Mindig az alternatív figura vagy a színen, aki mindig egy kicsit egzaltált, egy kicsit fura...

- Igen.

- És hát ez nem áll tőled távol, hiszen körülötted most is vibrál kicsit a levegő, ezt remélem csak érzik a nézők, vagy átmegy a monitoron, vagy a képernyőn, és hát gondolom ezt használták ki vagy fel a rendezők is, akár Bacsó a Banánhéjkeringő kapcsán, azért ott sem egy szolid karaktert alakítasz, hanem egy nőt, aki megőrül, majd meztelenül flangál a Batthyányi örökmécsesnél.

- Igen. Hát nagyon örültem, amikor erre megkért, mert nehéz feladatnak tűnt. Ha valaki jól megcsinálja, akkor az sikeres lehet. Ezen kívül olyan kevés eszköz van ♦ persze jól meg volt írva a könyv. Valaki kidobja az írógépet, meztelenre vetkőzik és kivonul az utcára, hát ehhez olyan sokat nem kell hozzátenni. Tehát kell az ember arca, ami nem egy babaarc, hanem egy kicsit roncsoltabb, és annyi. Gondolná az ember. Jól meg volt írva, mégis azt gondoltam, hogy hiába ilyen kifejezőek a helyzetek, azért nem mindegy, hogy az az arc azon túl, hogy ilyen, hogy milyen, hogy én mit csinálok ebből. Hogyha csak az arcom van, vagy egy meztelen test ♦

- Vagy egy cigaretta.

- Vagy egy cigaretta. Egyébként azt szintén a Bacsó Péternek köszönhetem, mert az az első jelenet, amikor ki kell dobni az írógépet és le kell vetni a köpenyt, az úgy OK. De amikor

kezdődött a forgatás, nem tudtam, hogy ezt hogy lehet elkezdni, hogy lehet hitelesíteni, hogy egyszer csak az ember fogja és ledobja a köpenyt. Mert onnantól már könnyű átélni, vagy ebbe belehelyezkedni. Hát ez nem különösebben nehéz, de hogy addig hogy jut el, vagy mi fog történni, mert az nem volt a forgatókönyvbe leírva.

- Kiborul a kávé, leesik a..

- Igen. Na és nekem semmi ötletem nem volt, de amikor megérkeztem a forgatásra, akkor leültetett egy kicsit, jött-ment, szerintem akkor találta ki, és akkor azt mondta, hogy gyűjtsak rá egy cigarettára, szívjam sokáig, hogy essen le a hamu, és kezdjem el söpörni, és ez a söprés váljon egyre idegesebbé, és ebből. Tehát gyakorlatilag leinstruálta az egész jelenetet. Egyszer a Bunuel mondta, hogy színésznek lenni a legkönnyebb mesterség, mert megmondják, hogy mit csináljon és hogy csinálja. De ♦ és itt is az történt - , hogy én nem tudtam hogy fogok idáig eljutni, de a rendező megmondta, kitalálta ezt az egyszerű fizikai cselekvést, de mégis azt gondolom, hogy ha igaza van a nagy spanyol rendezőnek: megmondták mit csináljak, hogyan, de nem mindegy, hogy ki csinálja. Azért én is kellettem hozzá.

- De nem te dobtad ki az írógépet. Tehát ezek után nem adatott meg, hogy fizikailag kidobd.

- De igen. Én dobtam ki.

- Igen? És milyen kidobni egy ablakon egy írógépet?

- Nagyon nehéz volt. Utána otthon feküdtem egész délután, mert elfáradtam. Nem tartott sokáig, mégis egy fél napot kellett feküdnöm, hogy kiheverjem. Nehéz volt. Ez egy régi típusú gép, ha jól emlékszem.

- De jó érzés volt?

- Nem.

- Azért azzal nem dobtál ki egy csomó Simon Zsuzsát, meg minden fenét? Nem?

- Nem. Életem végéig dobálhatnám.

- Pedig azt hinné az ember. Azért az ritkán adatik meg az embernek, hogy simán megőrülhet, mert azt kérik tőle, azért szeretnék én is néha megőrülni, kivágni ezt-azt az ablakon. Ez nem egy jó érzés? Ha a kamerák előtt kell megtenni, az már nem is olyan igazi?

- Nem. Ez olyan ♦ most ezzel így megfognál. Mikor éreztem én jól magam egy szerepben? Én tudom, azért nem érzem jól magam egy szerepben, mert nem tudom magam átadni, vagy ha átadom, akkor már el is felejttem, hogy mi történt közben. Mert mindig arra figyelek, hogy elég jó lesz-e És itt sok mindenre figyeltem. Utána jó. Ha szeretnek érte, akkor jó. Olyan, mint az alkohol. Nem azért issza az ember, hogy milyen íze van, hanem, hogy milyen a hatása. Van aki ezért issza, hogy milyen a hatása.

- És szerettek a Banánhéjkeringőért?

- Igen.

- Tényleg? Milyen visszhangja volt? Neked milyen visszhangod volt a Banánhéjkeringőben? Máig, ha egy nő levetkőzik meztelenre, arról beszélnek. Hiába ma már nem ugyanaz.

- Jó, ma már nem beszélnek. De talán nem is a levetkőzésért, hanem magáért azért a karakterért: egy megtört sorsú ember, egy szenvedő asszony volt. Szóval azért a sorsért, ez részvétet kelt. Szerettek. Emlékszem a filmbemutató után a Baló Juli velem töltötte az egész estét, azt hiszem virágot is kaptam tőle. Az Udvaros Dorottya bemutatott a mamájának.

- Úgy beszélsz, mintha nem lennél közénk való.

- Hát nem is vagyok.

- Sose érezted?

- Nem.

- Mi vagy? Egy szírom, ami most oda lehullott?

- Ez szép. Nem, nem éreztem soha magam odavalónak. Egyébként a Pauer is mondta még Kaposváron, hogy én mindig kívülálló vagyok. Nem tudom, miért van ez.

- Sokan szeretnének kívülálló lenni, mert az azt is jelenti, hogy mindig felül tud emelkedni a tömegnek.

- Nem, alásüllyedni kell.

- Alásüllyedés? Egy kívülállóság alásüllyedés?

- Hát a fájdalomnak úgy igen. Látod, ezt nem tudom, mi a kívülállóság. Nem éreztem én soha odatartozónak magam. Egyrészt mert nehezen fogadtak be. Az mindegy volt, hogy utána, mikor már ott voltam a színházakban, akkor szerettek, de az utóbbi időben most már egy forgatáson az együttlét a kollegákkal okoz örömet. Hogy beszélgethetek velük, hogy érzem, hogy szeretnek, hogy én szerethetem őket. Tehát az együttlét okoz örömet. Ha beszélgethetek a Haumann Péterrel, és mesél a fiáról, vagy az Újlaki Dénes, szeretek közöttük lenni. A büfében érezni a figyelmüket és azt, hogy együtt vagyunk.

- Szeretet nélkül nem nagyon működsz. Tehát nem vagy az a magányos típus, aki jól érzi magát egy lakatlan szigeten, és úgy elvan. Neked mindenképp kellene impulzusok, kell, hogy körülvegyenek, és hogy egy **◆párnában◆ legyél az ő szeretetük által.**

- Igen. De hát ez ritkán adódik meg.

- Milyen rendező kell melléd? Egy olyan, aki egy kicsit szigorú, vagy szeressen és vigyázzon rád, mert amikor neked teljesítened kell, akkor inkább, a határozottság, amit úgy elvársz, ami működtet.

- Igen. A szigorúság és a határozottság, de nem a lelketlenség.

- Női rendező, vagy férfi rendező?

- Női rendezővel nem dolgoztam még ♦ de , Gyarmati Livia.. hát igen.

- Egy nő rá tud állni a te hullámhosszodra, vagy azért ahhoz egy férfi kell?

- Hát a nők nehezen viselnek el, főleg így munkakapcsolatban. És férfiak közül is például a Bujtor István is felkért egy tévészerpre, és ő igen jól éreztet a nyelvemen, pedig hát egy egészen másfajta művészetet csinál, és kinek jutna eszébe? Szóval a Bujtor István. Szóval nem is értem. És annyira tudott velem bánni, hogy tulajdonképpen egyfolytában csak csodálkoztam. A nagyon határozott, kemény, de melegszívűség az, ami mellett dolgozni tudok.

- És dolgozol most is.

- Igen, hát a Halász Színházban. Most forgattam két főiskolás fiúval, akik még szinte gyermekek, pont nem ez jellemző rájuk, hogy kemény, határozott, hiszen 23 évesek. Az Iparművészeti Főiskola hallgatói, vizuális látványtervezők. Most játsszák az Örökmozgóban azt a filmet, amiben az egyik főszerepet játszottam, és másik filmjüket is most fejezték be, Csáki Laci és Bánóczki Tibor. Velük is tudtam dolgozni, de hát az más. Ott inkább én próbáltam nekik segíteni azzal, hogy ott vagyok.

- Mert hogy van rutinod. Mert azt lehet mondani, hogy forgatási rutinnal, vagy forgatással kapcsolatos gyakorlatod van.

- Azt szeretném elfelejteni mindig.

- A rutint?

- Igen.

- Tehát, hogy ne legyen soha semmi automatikus és mégis valami új legyen. Mégis, ha vissza kell gondolni, idézni a filmjeidet ♦ mert színházi közvetítéseink nekünk nem nagyon vannak -, melyik filmedet vágjuk be ide a legvégére? Tehát melyik leginkább Kari Györgyis?

- A Banánhéjkeringőn kívül én nagyon szeretem a Gothár Péternek az Idő van c. filmjének az elején van egy WC-s jelenet. Nem tudom, hogy már benne van-e a filmekben, mert annak idején, amikor leforgattuk, ki kellett vágni a jelentős részét. Egy részlete benne maradt: a végső WC lehúzás, de az eleje nem tudom, hogy megvan-e, elejétől fogva.

- Igen megvan.

- Akkor azt szeretném.

- Tehát Kari Györgyi kívánságára egy kis Kari Györgyi. Köszönöm szépen a beszélgetést.

